

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 257/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom Mgr. Ing. Jurajom Trokanom, Vajanského 10, Trnava, vo veci namietaného porušenia základného práva na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 14 S 236/2014 z 23. júna 2016 a jemu predchádzajúcim postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžk 9/2016 z 28. marca 2018 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský

súd“) sp. zn. 14 S 236/2014 z 23. júna 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a jemu predchádzajúcim postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžk 9/2016 z 28. marca 2018 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) a jemu predchádzajúcim postupom.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa podanou žalobou na krajskom súde domáhala preskúmania rozhodnutia Okresného úradu Trnava (ďalej len „okresný úrad“) č. OU-TT-OCDPK-2014/019541/Š1/1 z 3. novembra 2014 (ďalej len „rozhodnutie okresného úradu“), ktorým okresný úrad ako druhostupňový orgán potvrdil rozhodnutie obce [REDAKOVANÉ], Spoločného obecného úradu [REDAKOVANÉ] č. Výst.DEC-1197/2003/Ná-49 z 25. júna 2014 (ďalej len „rozhodnutie obce“), ktorým bolo povolené užívanie „*Rekonštrukcia námestia a príľahlej časti obce [REDAKOVANÉ]*“ – časť stavby zastávka SAD a časť chodníka na pozemku parc. č. [REDAKOVANÉ] v k. ú. [REDAKOVANÉ], účel stavby inžinierska stavba. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie, o ktorom rozhodol 28. marca 2018 najvyšší súd, pričom vo svojom rozhodnutí potvrdil rozsudok krajského súdu.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že ani krajský súd, ani najvyšší súd v danom prípade vôbec nezohľadnili jej kľúčovú námietku týkajúcu sa prekročenia hluku, pričom táto skutočnosť bola jednoznačne konštatovaná regionálnym úradom verejného zdravotníctva. Podľa jej názoru súdy nerešpektovali skutočnosť, že hodnoty prípustného hluku sú v danom prípade prekročené.

4. V súvislosti s rozsudkom krajského súdu sťažovateľka zhodnotila, že krajský súd svoje rozhodnutie neodôvodnil tak, aby bolo bez pochybnosti zrejmé, na základe akých úvah dospel k výroku rozhodnutia. Podľa názoru sťažovateľky neboli splnené zákonné podmienky na vydanie rozhodnutia v správnom konaní, toto bolo teda vydané v rozpore so zákonom a krajský súd takéto rozhodnutie napriek tomu nezrušil. Sťažovateľka v danej súvislosti poukázala na rozsudky krajského súdu, ktorých vydanie predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku, konkrétne na rozsudok krajského súdu sp. zn. 14 S 309/2005 z 27. apríla 2006 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 20 S 2/2011 z 26. apríla 2012, v ktorých

sa krajský súd k posúdeniu danej veci postavil odlišne. Sťažovateľka uviedla, že pokiaľ sa krajský súd v danom konaní odklonil od rozhodovacej praxe v predchádzajúcich konaniach, bolo namieste, aby tento odklon v odôvodnení rozhodnutia náležite zdôvodnil, čo sa však nestalo. Takéto konanie je porušením práva na súdnu ochranu.

5. Sťažovateľka rovnako namietala nedostatočné odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu, pričom zhodnotila, že najvyšší súd svoje rozhodnutie vôbec nezdôvodnil, keď len jednou vetou skonštatoval, že dominantným zdrojom hluku je celková doprava, bez toho, aby sa vôbec zaoberal a uviedol, že intenzita hluku je prekročená, a teda nie sú splnené zákonné dôvody na vydanie napadnutého správneho rozhodnutia. Z takéhoto nedostatočného odôvodnenia najvyššieho súdu nevyplýva, či sú prekročené prípustné hodnoty hluku alebo nie sú prekročené prípustné hodnoty hluku, teda odôvodnenie je úplne vágne. Tvrdenie, že dominantným zdrojom hluku je celková doprava, je podľa názoru sťažovateľky zavádzajúce. Celková doprava zahŕňa vždy všetku dopravu a aj autobusovú dopravu a nemôže byť logicky nikdy dominantná, resp. takéto vyjadrenie je nezmyselné, pretože celková doprava je súčtom ostatných čiastkových „*dopráv*“.

6. Sťažovateľka zároveň poukázala na STN 73 6425, kde je v bode 5.1.2 písm. c) uvedené, že zastávky sa musia umiestniť tak, aby vyhovovali požiadavke najvyššie prípustných hodnôt hluku. Regionálny úrad verejného zdravotníctva v Trnave (ďalej len „úrad verejného zdravotníctva“) v meraní č. RUVZ/2008/03590 z 9. decembra 2008 konštatoval, že hluk vo vonkajšom prostredí z pozemnej dopravy je prekročený. Ďalej bolo prekročenie hluku konštatované v protokole z merania hlučnosti vo vonkajšom priestore, ktorý rovnako vypracoval úrad verejného zdravotníctva pod č. 2004/00138 z 26. mája 2004.

7. Okrem merania úradu verejného zdravotníctva, ktoré bolo vykonané vo vonkajšom prostredí, bolo realizované aj meranie vo vnútornom prostredí v dome, kde sa uvádza v protokole č. 10/2006-200/Tn, ktorý bol na návrh sťažovateľky vypracovaný [REDAKOVANÉ] (akreditovaným laboratóriom hluku a vibrácií), z merania 12. apríla 2006, kde je konštatované, že celkový dopravný hluk počas dňa dosahuje 46,5 dB, pričom samotný hluk z autobusov dosahuje 42,8 dB. Celkový dopravný

hluk počas noci dosahuje 41,9 dB a hluk z autobusovej dopravy 38,2 dB. Vo všetkých prípadoch je limit prekročený aj pre dennú a nočnú hodinu. Preukázateľne hluk z autobusovej dopravy je dominantným zdrojom hluku z dopravy.

8. Podľa názoru sťažovateľky všetky merania preukázali, že hluk z dopravy vo vonkajšom priestore je prekročený a podľa merania hluku vo vnútri domu sťažovateľky prípustná hodnota hluku je prekročená tak samotnými autobusmi, ako aj celkovou dopravou. Poukazujúc na rozhodnutie najvyššieho súdu v obdobnom prípade (sp. zn. 2 Sžp 6/2013) sťažovateľka skonštatovala, že *„jednovetné, dokonca nelogické a vágne odôvodnenie v napádanom rozhodnutí, že dominantným zdrojom hluku je celková doprava nič nehovorí o splnení zákonných limitov a porušuje namietané ústavné práva sťažovateľky“*.

9. Sťažovateľka taktiež namietala vecnú príslušnosť obce [REDAKOVANÉ] ako špeciálneho stavebného úradu. Sťažovateľka je toho názoru, že súdy sa presvedčivo nevysporiadali so skutočnosťou, či vec bola prejednaná vecne príslušným správnym orgánom. Krajský súd sa touto námietkou nezaoberal vôbec, čo mu nebolo nijako vytknuté odvolacím súdom napriek nezákonnému postupu. Najvyšší súd v rozsudku uviedol, že autobusová zastávka nie je súčasťou diaľnice, cesty a ani súčasťou miestnej komunikácie, čo je tam aj skutočne uvedené. Avšak najvyšší súd konštatuje, že obec [REDAKOVANÉ] konala ako špeciálny stavebný úrad pre miestne komunikácie. V danej súvislosti sťažovateľka poukázala na obdobné rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžp 13/2012, kde najvyšší súd uviedol, že o stavbách, ktoré nie sú miestnou komunikáciou, má rozhodovať všeobecný stavebný úrad. Najvyšší súd v namietanom prípade neodôvodnil vecnú príslušnosť obce, prečo ako špeciálny stavebný úrad rozhodovala o stavbe, ktorá nie je miestnou komunikáciou.

10. V súvislosti s namietaným porušením základného práva na priaznivé životné prostredie sťažovateľka uviedla, že následkom rozhodnutia správneho orgánu a následných rozhodnutí súdov bude sťažovateľka vystavená nadmernému hluku (jednoznačne preukázaného regionálnym úradom verejného zdravotníctva a protokolom akreditovaného laboratória), čím utrpí trvalú ujmu na kvalite svojho životného prostredia. Rozhodnutiami

dotknutých orgánov teda došlo k trvalému porušeniu práva sťažovateľky na priaznivé životné prostredie.

11. V nadväznosti na už uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľky na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 Ústavy SR bolo porušené konaním Krajského súdu v Trnave; spisová značka: 14S/236/2014.

Základné právo sťažovateľky na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 Ústavy SR bolo porušené konaním Najvyššieho súdu Slovenskej republiky; spisová značka: 5Sžk/9/2016.

Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR bolo porušené konaním Krajského súdu v Trnave; spisová značka: 14S/236/2014.

Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR bolo porušené konaním Najvyššieho súdu Slovenskej republiky; spisová značka: 5Sžk/9/2016.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 14S/236/2014 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Sžk/9/2016.

Sťažovateľke Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva finančné zadostučinenie v sume 6 000,- €, z toho 3 000,- € od Krajského súdu v Trnave a 3 000,- € od Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sú povinní zaplatiť sťažovateľke na účet právneho zástupcu...

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke náhradu trov konania v sume 324,82 €..., ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky, povinný zaplatiť sťažovateľke na účet právneho zástupcu...“

II.

12. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

15. Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie základného práva na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom a rozsudkom najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom. Ústavný súd v tomto konaní preto

pristúpil k skúmaniu, či právny názor vyslovený v napadnutých rozsudkoch krajského súdu a najvyššieho súdu je z ústavného hľadiska udržateľný a akceptovateľný.

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

17. Argumentácia sťažovateľky spočíva predovšetkým v tom, že krajský súd vo svojom rozsudku, ktorý bol rozsudkom najvyššieho súdu potvrdený, nesprávne právne a skutkovo posúdil vec. Podľa názoru sťažovateľky nezohľadnil námietku sťažovateľky týkajúcu sa prekročenej hladiny hluku. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Žalovaný ako druhostupňový správny orgán svojim rozhodnutím zo dňa 3.11.2014 skonštatoval, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné a preto ho zamietol a zároveň potvrdil prvostupňové rozhodnutie obce [REDAKOVANÉ]. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že obec [REDAKOVANÉ] sa za účasti dotknutých kompetentných orgánov a organizácií snažila nájsť vhodné miesto na autobusovú zastávku a k riešeniu tohto problému vydalo svoje stanovisko aj Okresné riaditeľstvo Policajného zboru, odbor dopravného inšpektorátu Trnava, ktorý uviedol, že Okresný dopravný inšpektorát Trnava ako orgán dohľadu nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, nesúhlasí s umiestnením zastávky na jazdnom pruhu ako navrhovala

žalobkyňa aj preto, lebo pri zastavovaní autobusov na zastávke v križovatke by mohlo dôjsť k ohrozeniu ostatných účastníkov cestnej premávky pri odbočovaní z a do ulice [REDACTED] a zároveň by sa tým znemožnilo bezpečné predchádzanie resp. obchádzanie stojacich autobusov na zastávke v križovatke a to odporuje viacerým ustanoveniam zákona č. 8/2009 Z. z. o premávke a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. K námietke hlučnosti a prašnosti žalovaný uviedol, že Regionálny úrad verejného zdravotníctva so sídlom v Trnave v liste zo dňa 9.12.2008 okrem iného uvádza: na základe vykonaného merania hlučnosti vo vonkajšom prostredí dňa 4.12.2008 v čase od 14.00 hod. do 14.55 hod. bolo zistené, že hlučnosť ktorá preniká do vonkajšieho priestoru rodinného domu č. 26 autobusov prichádzajúcich na zastávku nie je vyššia ako najvyššie prípustné hodnoty pre referenčné časové intervaly podľa vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SR č.549/2007 Z. z., ktorou sa upravujú podrobnosti o prípustnosti hodnotách hluku, infrazvuku a vibrácii a o požiadavkách na objektivizáciu hluku, infrazvuku a vibrácii v životnom prostredí. Dominantným zdrojom hluku na ceste II. triedy je celková doprava, žalovaný preto považuje rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu za správne...

Krajský súd v Trnave po preskúmaní spisového materiálu nezistil, že by napadnuté rozhodnutie žalovaného trpelo namietanými vadami a zastáva názor, že je vecne správne. V prvom rade súd považuje za potrebné ozrejmiť žalobkyni, že stavebné konanie ako i kolaudačné konanie sú v podstate dva ucelené druhy konania, ktoré síce na seba v jednotlivých fázach nadväzujú, avšak majú odlišný predmet konania. Pri stavebnom konaní príslušný správny orgán skúma najmä splnenie podmienok uvedených v ust. § 62 stavebného poriadku a finálne v kladnom prípade vydá časovo obmedzené stavebné povolenie, v ktorom určí záväzné podmienky uskutočnenia a užívania stavby a rozhodnutie o námietkach účastníkov konania. Nadobudnutím právoplatnosti sa považuje konanie za právoplatne skončené. V danom prípade je nesporne preukázané, že stavebné konanie bolo právoplatne skončené a že žalobkyňa proti tomuto rozhodnutiu už nemôže v danom čase podávať žiadne námietky resp. požadovať, aby toto rozhodnutie bolo zrušené, pokiaľ túto možnosť nevyužila v zákonnej lehote...

Predmet kolaudačného rozhodnutia je upravený v § 81 ods. 1 stavebného zákona, podľa ktorého príslušný správny orgán skúma najmä či stavba bola uskutočnená podľa dokumentácie overenej stavebným úradom v stavebnom konaní a či sa dodržali

zastavovacie podmienky určené územným plánom zóny alebo podmienky určené v územnom rozhodnutí a v stavebnom povolení. Ďalej skúma či skutočné zrealizovanie stavby alebo aj jej užívanie nebude ohrozovať verejný záujem predovšetkým z hľadiska ochrany života a zdravia, životného prostredia, bezpečnosti práce a technických zariadení. Pre obe konania je však typické spoločná koncentračná zásada, ktorou je stavebné i kolaudačné konanie ovládané. Táto zásada a vyjadrenia v § 61 ods. 1 a § 80 ods. 1, 2 stavebného zákona, pričom špecifikom tejto zásady je to, že účastníci konania môžu uplatniť námietky a stanoviská najneskoršie pri ústnom pojednávaní, inak sa na ne neprihliadne...

...krajský súd je toho názoru, že žalobkyňa je oprávnenou osobou na podanie predmetnej žaloby. Na druhej strane však treba skúmať, či zmenou stavby pred dokončením došlo k zásahu do práv žalobkyne, pričom krajský súd skonštatoval po preskúmaní spisového materiálu, že v danom prípade zásadu do práv žalobkyne v negatívnom slova zmysle neprišlo. K tomuto záveru krajský súd dospel na základe toho, že ako vyplýva z druhostupňového rozhodnutia žalovaný konštatuje, že zmeny stavby boli zakreslené do projektovej dokumentácie predloženej pri kolaudačnom rozhodnutí, ale na základe týchto zmien nedošlo k zmene v šírkovom usporiadaní predmetnej časti stavby, ktorý bol zásadným problémom žalobkyne, ktorá žiadala odstup hranice zastávky od svojho domu viac ako 3 metre. Zmena stavby spočívala v zmene dĺžky zastávky, šírky zastávky a spádu zastávky, pričom pôvodná dĺžka bola určená na 33 metrov a po zmene stavby bola táto dĺžka skrátená na 30,35 metra, šírka bola určená pôvodne 3,25 metra na pôvodných 2,9 metra a spád zastávky z 2% na 7,9 %. Uvedené zmeny žiadnym spôsobom nemohli zasiahnuť do práv žalobkyne, keďže došlo k zmene dĺžky, šírky a spádu zastávky a tieto zmeny nezasiahli do právneho postavenia žalobkyne. keďže nedošlo k zmene priestorových pomerov v rozpore s požiadavkami žalobkyne...

...Z hľadiska posúdenia námietky žalobkyne ohľadne presiahnutia hodnôt hluku, krajský súd dáva do pozornosti vyjadrenie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva so sídlom v Trnave č. RUVZ/2008/03590 zo dňa 9.12.2008, ktoré je súčasťou odôvodnenia druhostupňového rozhodnutia a v ktorom sa konštatuje, že dominantným zdrojom hluku na ceste II. triedy je celková doprava. Samotný protokol na ktorý poukazuje žalovaná a to protokol č. 10/2006-200/Tn zo dňa 12.4.2006 vychádza z nesprávneho východiska, pretože sa v ňom nekonštatuje, že vybudovaný nový zastávkový pruh nemá vplyv na imisie hluku,

nakoľko nebola zmenená vzdialenosť v minulosti vybudovaného zastávkového pruhu od rodinného domu v spoluvlastníctve žalobkyne. V protokole neboli zisťované vplyv predmetu konania realizovanej rekonštrukcie zastávky na imisie vo vzťahu k rodinnému domu žalobkyne. protokol vychádzal z meraní hlučnosti pri sústavne otvorenom okne a vychádzal aj z už neplatnej právnej úpravy a to Nariadenia vlády SR č.40/2002, ktoré bolo zrušené dňom 1.6.2006. Okrem toho zo spisového materiálu súd zistil, že zo strany obce bola snaha vybudovať protihlukovú bariéru medzi stavbou zastávkou a domom žalobkyne, s čím žalobkyňa nesúhlasila...

... Námietka žalobkyne, že obec [REDAKOVANÉ] má v inej časti obce vhodnejšie priestory na vybudovanie zastávky je nedôvodná, pretože Krajský súd v Trnave zistil, že už v predchádzajúcich konaniach bolo viackrát zisťované či uvedená zastávka nemôže byť postavená na iných priestoroch obce boli vyžiadané stanoviská príslušných orgánov, ktoré sa vyjadrovali k riešeniu umiestnenia zastávky. V predmetných konaniach bolo zistené, že najvýhodnejšie riešenie z hľadiska ochrany a bezpečnosti občanov je riešenie zastávky ako bola vyriešená v tomto konaní.“

18. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že tento svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, predmetné rozhodnutie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

19. V súvislosti s rozsudkom najvyššieho súdu sťažovateľka namietala, že tento svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny, uviedol:

„... Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s tým najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobkyne uvedeným v odvolaní dopĺňa nasledovné:

... Odvolací súd v súvislosti s konštatovaním správnosti odvolaním napadnutého rozsudku považoval za podstatné poukázať na aplikáciu koncentračnej zásady, ktorá je v prípade zlúčenia konania o zmene stavby pred dokončením s kolaudačným konaním upravená v ustanovení § 61 ods. 1 a § 80 ods. 1 a 2 stavebného zákona. Najvyšší súd dáva do pozornosti to, že zmyslom časovej koncentrácie konania je skrátiť konanie a zabrániť prípadným prieťahom spôsobenými účastníkmi konania napr. z dôvodu oneskoreného uplatnenia námietok a pripomienok. V prípade oneskoreného podania námietok a pripomienok správny orgán na ne nesmie prihliadnuť. Taktiež nesmie prihliadnuť ani na námietky, ktoré mohli byť účastníkmi uplatnené skôr, napr. na námietky, ktoré mohli účastníci uplatniť v konaní o umiestnení stavby, stavebnom konaní a pod. K aplikácii koncentračnej zásady v správnom konaní zaujal právny názor aj najvyšší súd napr. v rozhodnutí sp. zn. 3 Sžhuv 4/2008, v ktorom konštatoval, že následky aplikácie zásady koncentrácie konania spôsobujú zánik procesného práva účastníka konania a poukázal na to, že ide o obdobu preklúzie (tá sa však uplatňuje v oblasti hmotnoprávných vzťahov) a prenesenie tohto princípu do procesných vzťahov znamená prekludovanie práva označovať a predkladať dôkazy. Typickými prípadmi, v ktorých sa uplatňuje zásada koncentrácie konania sú práve konanie o umiestnení stavby, stavebné konanie a kolaudačné konanie, ktoré konania na seba nadväzujú. Konanie o umiestnení stavby predchádza

stavebnému konaniu a rozhodnutie v ňom vydané musí byť v súlade s územným plánom. Taktiež v stavebnom konaní pri vydaní stavebného povolenia je nutné vychádzať z územného rozhodnutia. V kolaudačnom konaní sa kontroluje súlad zrealizovanej stavby so stavebným povolením a územným rozhodnutím. Vo vzťahu k aplikácii zásady časovej koncentrácie konania je potrebné uviesť, že uplatňovanie námietok v kolaudačnom konaní v súvislosti umiestnením stavby by nebolo na mieste, keďže účelom tohto konania nie je otázka umiestnenia stavby ako takej, ale jeho podstata spočíva v posúdení, či je stavba umiestnená tak, ako je to uvedené v územnom rozhodnutí a taktiež, či bola stavba zrealizovaná v súlade so stavebným povolením.

... V danom prípade spočívala zmena stavby v zmene dĺžky zastávky, šírky a spádu zastávky, pričom pôvodná dĺžka bola určená na 33 m a po zmene stavby bola táto dĺžka skrátená na 30,35 m, šírka bola určená z 3,25 m na pôvodných 2,9 m a spád zastávky z 2% na 7,9%. Vzhľadom na to, že zmenou stavby pred dokončením sa stavba oproti pôvodnému stavebnému povoleniu z hľadiska rozmerov zmenšila, námietky žalobkyne (ktorými spochybňovala najmä umiestnenie dotknutej stavby) neboli spôsobilé spochybníť zákonnosť rozhodnutia žalovaného, keďže vydaním tohto rozhodnutia nemohlo dôjsť k negatívnemu zásahu do jej subjektívnych práv. Podľa názoru najvyššieho súdu sa námietky vznesené žalobkyňou v podanej žalobe týkali predovšetkým otázky umiestnenia dotknutej stavby a preto musel prisvedčiť správnosti záverov krajského súdu, že námietky týkajúce sa nedodržania iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorými žalobkyňa namietala nezákonnosť napadnutých rozhodnutí správnych orgánov bolo potrebné s poukazom na vyššie uvedené uplatniť už v územnom konaní.

... V súvislosti s námietkou žalobkyne, ktorou poukazovala na predchádzajúce tri konania a rozhodnutia krajského súdu, ktorými dvakrát žalobkyňa vyhovela, avšak v danom prípade žalobu zamietol, najvyšší súd uvádza, že v týchto predchádzajúcich konaniach boli žalobkyňou uplatnené v zásade rovnaké námietky, ako námietky uplatnené v tomto preskúmovacom konaní. Je pravdou, že s týmito námietkami sa krajský súd vo svojich skôr vydaných rozhodnutiach vysporiadal inak, avšak nesprávne, keďže nebola vzatá do úvahy práve vyššie zmienená potreba aplikácie koncentračnej zásady, ktorá bola pre posúdenie veci zásadnou.

... K námietke žalobkyne, ktorou poukazovala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžp/6/2013 zo dňa 18.09.2013 z ktorého vyplýva, že hluková záťaž sa musí skúmať v každom konaní vrátane kolaudačného konania, pričom sa posudzuje hluk z pozemnej dopravy ako celku, najvyšší súd uvádza, že táto námietka bola v konaní zohľadnená, keď z vyjadrenia Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Trnave č. RUVZ/2008/03590 zo dňa 09.12.2008 nepochybne vyplynulo, že dominantným zdrojom hluku na ceste II. triedy je celková doprava.

... V súvislosti s námietkou žalobkyne, ktorou krajskému súdu vytýkala, že sa nevysporiadal s jej námietkou vecnej nepríslušnosti konajúceho orgánu, keď mala za to, že bez ohľadu na čas jej podania bol krajský súd v zmysle § 250j ods. 3 druhá a tretia veta O.s.p. povinný sa touto námietkou zaoberať, najvyšší súd uvádza, že na vady konania vyplývajúce z ustanovenia § 250j ods. 3 O.s.p. súd prihliada bez ohľadu na to, či boli namietané v žalobe alebo nie, resp. či tieto vady boli žalobkyňou namietané po uplynutí lehoty v zmysle § 250b ods. 1 O.s.p, keďže rozsahom a dôvodmi žaloby v týchto prípadoch nie je súd viazaný. Na uvedené nedostatky konania však súd prihliada v ktoromkoľvek štádiu preskúmvacieho konania, t. j. nielen v konaní pred krajským súdom, ale aj v rámci odvolacieho konania. Najvyšší súd preto v odvolacom konaní posúdil aj otázku, či preskúmvané rozhodnutia vydal orgán, ktorý na to bol podľa zákona oprávnený. Najvyšší súd v tejto súvislosti uvádza, že v predmetnej veci rozhodovala v prvom stupni obec [REDAKOVANÉ] o povolení užívania stavby - zastávky SAD pri ceste [REDAKOVANÉ] a časti chodníka. Podľa § 8 ods. 6 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách zastávka nie je súčasťou pozemnej komunikácie a teda nie je ani súčasťou cesty II. triedy. Z ustanovenia § 3a ods. 4 zákona č. 135/1961 Zb. vyplýva, že pôsobnosť špeciálneho stavebného úradu pre miestne komunikácie a účelové komunikácie vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy. V danej veci Obec [REDAKOVANÉ] rozhodovala ako orgán oprávnený podľa § 120 ods. 1 stavebného zákona a § 3a ods. 4 zákona č. 135/1961 Zb. Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8Sžp/13/2012 nebolo možné aplikovať na prejednávajúcu vec, keďže v tomto konaní obec [REDAKOVANÉ] rozhodovala ako špeciálny stavebný úrad v rámci preneseného výkonu štátnej správy, pričom v uvedenom rozsudku rozhodovala obec ako všeobecný stavebný úrad. Obec [REDAKOVANÉ] ako stavebný úrad nemohla postupovať ani podľa § 119 ods. 3 stavebného zákona, nakoľko by tento postup

odporoval ustanoveniu § 77 stavebného zákona, keďže stavebné povolenie bolo vydané tým istým orgánom, ktorý pokračoval v kolaudačnom konaní. V predmetnej veci bolo stavebné povolenie vydané okresným úradom, ale po zmene právnej úpravy sa takýmto orgánom stala obec [REDAKOVANÉ] pričom v čase jej rozhodovania ustanovenia § 119 ods. 3 stavebného zákona nebolo účinné. O odvolaní žalobkyne následne rozhodol žalovaný ako odvolací správny orgán príslušný podľa § 2 ods. 1 a 3 zákona č. 180/2013 Z.z. a § 3 ods. 5 písm. d zákona č. 135/1961 Zb. Najvyšší súd preto v odvolacom konaní nezistil vadu konania, ktorá by odôvodňovala zrušenie napadnutého rozhodnutia s poukazom na § 250j ods. 3 O.s.p.

... S poukazom na vyššie uvedené preto najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1, s § 219 ods. 1,2 O.s.p. a § 492 ods. 2 S.s.p. potvrdil.“

20. Ústavný súd po dôkladnej analýze rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd v namietanom rozsudku, opierajúc sa o skutkové zistenia krajského súdu, zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil svoj skutkový a tomu zodpovedajúci právny záver, čím poskytol dostatočnú ochranu označeným právam sťažovateľky. Namietané rozhodnutie nevykazuje znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti, nie je v nesúlade s platnou právnou úpravou, nepopiera zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem a predovšetkým obsahuje dostatočne náležité a zrozumiteľné vysvetlenie svojich skutkových a právnych záverov. Ústavný súd v takýchto prípadoch nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu. Odôvodnenie oboch namietaných rozsudkov tak zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, a ústavný súd preto konštatuje kvalitu odôvodnenia namietaných rozsudkov ako súladnú s obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy.

21. V nadväznosti na namietané porušenie základného práva na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 ústavy ústavný súd uzatvára, že medzi argumentáciou sťažovateľky (spočívajúcou v tom, že v dôsledku namietaných rozhodnutí utrpí trvalú ujmu na kvalite svojho životného prostredia) a označeným právom, ktoré sťažovateľka namietala vo svojej sťažnosti, absentuje vzájomná príčinná súvislosť.

22. Poukazujúc na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júla 2018